

INTERNATIONALE BESTSELLER

CHARLOTTE LINK

OVERBOORD



THRILLER

PROLOOG

April 1995

In zijn dromen zag hij de kleine jongen voor zich. De fonkelende ogen. De stralende lach. Het spleetje tussen zijn tanden. De zomersproeten die 's winters verbleekten en bij de eerste stralen van de lentezon weer opbloeden. Het dikke, donkere haar, dat zo eigenzinnig alle kanten op stond.

Hij kon zelfs zijn stem horen. Heel helder, heel melodieus. Een zachte, vrolijke kinderstem.

Hij kon hem ruiken. Het was een heel bijzondere geur, die alleen bij deze jongen hoorde. Het was hem nooit gelukt die geur precies te omschrijven, omdat hij zo uniek was. Een vleugje zout misschien, dat af en toe door de zeewind tot ver in het binnenland werd meegevoerd en dat alleen nog maar zwak en vaag waarneembaar was. En van de sterke geur die de zonnestralen aan de boomschors ontlokten. En van de grassen die 's zomers aan de kant van de weg groeiden.

Soms had hij zijn neus in het haar van de jongen gestoken om die geur diep in te ademen.

Nu, in zijn dromen, deed hij dat wéér. Zijn liefde voor het kind deed bijna pijn.

Dan begon het beeld van de stralende jongen te vervagen en maakte plaats voor andere beelden.

Het grijze asfalt van een straat. Een levenloos lichaam. Een krijtwit

gezicht. Zon aan de blauwe hemel, bloeiende narcissen, voorjaar.

Hij ging met een ruk rechtop zitten in bed, ineens klaarwakker, nat van het zweet. Zijn hart bonsde luid en snel. Het verbaasde hem dat de vrouw die naast hem lag te slapen er niet van wakker werd. Zo ging het sinds het ongeluk elke nacht: hij begreep niet dat zij kon slapen, terwijl hij gekweld werd door de beelden die hem uit zijn dromen deden opschrikken. Steeds weer diezelfde beelden van de straat, het lichaam, de blauwe hemel, de narcissen. Op de een of andere manier maakte het feit dat het lente was alles nog erger. Hij koesterde de irrationele gedachte dat hij de beelden beter zou kunnen verdragen als ze vergezeld gingen van vieze sneeuwrestjes op de stoep. Maar dat was waarschijnlijk niet waar. Hij zou ze hoe dan ook niet kunnen verdragen.

Hij stond zachtjes op, liep op zijn tenen naar de kast en haalde er een schoon T-shirt uit. Het doorweekte T-shirt dat hij droeg trok hij over zijn hoofd en liet hij op de grond vallen. Hij moest elke nacht van T-shirt wisselen. Zelfs dáár merkte ze niets van.

Er zaten geen luiken voor het slaapkamerraam en bij het licht van de maan kon hij haar goed zien. Haar smalle, intelligente gezicht, de lange, blonde haren, die over het kussen uitwaaierden. Ze haalde rustig en regelmatig adem. Vol liefde sloeg hij haar gade, maar vrijwel onmiddellijk speelde de vraag door zijn hoofd die hem elke slapeloze nacht bezighield: hield hij zoveel van de jongen omdat hij haar liefde niet kon winnen? Had hij zijn geur zo gretig opgesnoven omdat zij ongeduldig werd als hij met gesloten ogen háár haar, háár huid probeerde te ruiken? Had hij zich door de glimlach van het kind laten betoveren omdat zij hem nauwelijks nog een glimlach schonk?

Misschien, dacht hij, is het zinloos je daarover het hoofd te breken.

Want de jongen zou sterven. 's Nachts wist hij dat met honderd procent zekerheid. Overdag zei zijn verstand hem dat het niet zo hoefde te gaan, dat hij het in elk geval niet kon voorzien. Maar 's nachts, amper uit zijn dromen ontwaakt, sprak niet zijn verstand tegen hem, maar

een stem uit zijn onderbewustzijn. En die stem was niet tot zwijgen te brengen.

De jongen zal sterven.

En het is jouw schuld.

Hij begon zachtjes te huilen. Hij huilde elke nacht.

Hij wilde niet dat de mooie blonde vrouw in zijn bed wakker werd. Ze merkte niets van zijn tranen, net zomin als van zijn bonzende hart en zijn gejaagde ademhaling. Haar interesse voor hem was al zo lang geleden verdwenen dat ze, alleen omdat zich in zijn leven een ramp had voltrokken, echt niet meer in staat zou zijn opnieuw belangstelling voor hem op te brengen.

Een paar nachten eerder had hij erover nagedacht hoe het zou zijn als hij gewoon wegging en zijn leven hier achter zich zou laten: het huis, de tuin, zijn vrienden, zijn veelbelovende carrière, de vrouw die zich niet meer voor hem interesseerde, misschien zelfs zijn naam, zijn identiteit. Alles wat bij hem hoorde. Het liefst ook de beelden die hem zo kwelden. Maar wat dat betrof maakte hij zichzelf niets wijs: juist die beelden zou hij niet kwijtraken. Ze zouden hem achtervolgen als een schaduw. Maar misschien dat hij ze beter kon verdragen als hij steeds in beweging bleef en zich nooit meer ergens voor langere tijd zou vestigen.

Je kon je schuld niet ontlopen.

Maar je kon wél proberen je zo snel voort te bewegen dat je hem niet voortdurend in zijn verwrongen tronie hoefde te kijken.

Misschien was dat een goed idee.

Als de jongen stierf, zou hij weggaan.

DEEL I

ZONDAG 6 AUGUSTUS 2006

Rachel Cunningham zag de man toen ze vanuit de hoofdstraat het doodlopende straatje in liep dat naar de kerk en het nabijgelegen parochiehuis leidde. Hij stond in de schaduw van een boom, met een krant onder zijn arm, en keek een beetje onverschillig om zich heen. Als hij de vorige zondag niet op precies dezelfde plek had gestaan, zou hij Rachel nauwelijks zijn opgevallen. Nu dacht ze: Wat gek! Daar heb je 'm weer!

Ze kon het gedreun van het orgel en het gezang van de gemeente in de kerk horen. Mooi zo, de kerkdienst was nog niet afgelopen. Dan had ze nog tijd genoeg voordat de kindermis begon, die werd geleid door Donald, een aardige, jonge theologiestudent.

Rachel dweept met Don, zoals de kinderen hem noemden. Ze kwam graag een beetje te vroeg om een plaats op de eerste rij te bemachtigen. Don hield zijn dienst in het parochiehuis. Als je helemaal vooraan zat, kreeg je vaker een beurt, had Rachel ontdekt, en dan mocht je meer taken verrichten. Zoals het schoolbord schoonvegen, of helpen met de diaprojector. Vanwege die verliefdheid aasde Rachel op dergelijke voorrechten. Haar vriendin Julia vond overigens dat de achtjarige Rachel veel te jong was voor een volwassen man, en dat ze van de liefde nog helemaal niéts wist.

Alsof Julia dat kon beoordelen! dacht Rachel.

Rachel ging elke zondag naar de kindermis, behalve wanneer haar ouders plannen hadden om iets met de kinderen te ondernemen. Volgende week zondag, bijvoorbeeld, was haar tante jarig en dan

zouden ze 's morgens in alle vroegte naar Downham Market rijden. Rachel slaakte een zucht. Geen Don. Een saaie, vervelende dag met de hele familie, die constant over dingen praatte waarvoor Rachel geen enkele belang stelling had. Direct daarna zouden ze bijna twee weken op vakantie gaan. In een of ander stom vakantiehuisje op het eiland Jersey.

'Hallo!' zei de vreemde man toen ze langs hem liep. 'Slechtgehu-meurd?'

Rachel kromp ineen. Waren haar sombere gedachten zo duidelijk van haar gezicht af te lezen?

'Nee, hoor,' zei ze. Ze merkte dat ze een kleur kreeg.

De man glimlachte. Hij maakte een sympathieke indruk. 'Het geeft niet. Je moet een vreemde niet meteen vertrouwen. Zeg eens, ga je naar de kerk? Dan ben je namelijk een beetje te laat.'

'Ik ga naar de kindermis,' zei Rachel, 'en die begint pas als de grote kerk uit is.'

'Hm, ja. Dat snap ik. Die dienst wordt toch geleid door... hoe heet hij ook alweer...?'

'Donald.'

'Donald, ja. Een oude bekende van me. We hebben een paar keer samengewerkt... Ik ben priester in Londen.'

Rachel vroeg zich af of het in orde was dat ze hier met een wild-vreemde man stond te praten. Haar ouders zeiden altijd dat ze zich niet door vreemden moest laten aanspreken en direct moest doorlopen als zoiets gebeurde. Maar deze man kwam aardig over, zodat van een ge-vaarlijke situatie geen sprake leek. Wat kon er op een heldere, zonnige dag als deze, met het gezang in de kerk en de wandelaars daar, aan het begin van de straat, nou gebeuren?

'Eerlijk gezegd,' zei de man, 'hoop ik al iemand van de kinderkerk tegen te komen. Iemand die me kan helpen. Jij maakt een heel pientere indruk. Denk je dat je een geheim kunt bewaren?'

En óf Rachel dat kon! Julia had haar al veel geheimen toevertrouwd, en ze had er nog nooit eentje verklapt.

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze.

‘Ik zou het namelijk leuk vinden om mijn oude vriend Donald te verrassen,’ zei de man. ‘Hij heeft er geen idee van dat ik weer in de buurt ben. Ik ben lange tijd in India geweest. Ken je India?’

Rachel wist dat het een heel ver land was en dat de mensen die er vandaan kwamen een donkerder huidskleur hadden dan de Engelsen. Er zaten twee Indiase meisjes in haar klas.

‘Ik ben er nog nooit geweest,’ zei ze.

‘Maar ben je erin geïnteresseerd dia’s van dat land te zien? Van de kinderen in hun dorpen. Hoe ze leven en spelen en waar ze naar school gaan. Zou dat niet spannend zijn?’

‘Ja hoor.’

‘Zie je nou! Ik heb veel dia’s van India. Die zou ik graag tijdens de kindermis willen laten zien. Maar ik heb iemand nodig die me daarbij assisteert.’

Rachel kende dat woord niet. ‘Wat betekent dat?’

‘Nou, iemand die me helpt de dozen met de dia’s naar binnen te brengen en het scherm op te hangen. Denk je dat jij dat zou kunnen?’

Het leek Rachel helemaal een taak voor haar. Ze stelde zich voor hoe verbaasd Don zou zijn als ze met zijn oude vriend aan kwam zetten en samen met hem dia’s van dat verre land liet zien. Julia zou stinkend jaloers zijn!

‘Ja, dat kan ik wel! Waar zijn die dia’s dan?’

‘Wacht even,’ onderbrak de man haar. ‘Die heb ik nog niet bij me. Ik wist immers niet dat ik hier zo’n begaafd, behulpzaam meisje als jij zou tegenkomen. Volgende week zondag?’

De schrik sloeg Rachel om het hart. Uitgerekend komende zondag! De dag die ze bij haar tante in Downham Market zou doorbrengen... En aansluitend de vakantie op Jersey...

‘O, wat verschrikkelijk! Dan ben ik er niet. Mijn ouders...’

‘In dat geval moet ik proberen iemand anders te vinden,’ zei de man. Dat idee was bijna onverdraaglijk.

Rachel begon te smeken. ‘Zou u alstublieft nog...’ ze rekende snel,

‘nog drie weken kunnen wachten? We gaan namelijk op vakantie. Maar als we terug zijn, doe ik beslist mee! Zeker weten!’

‘Hm,’ zei de man peinzend. ‘Maar dat duurt nog heel lang.’

‘Alstublieft,’ smeekte Rachel opnieuw.

‘Denk je écht dat je het geheim zo lang kunt bewaren?’

‘Jazeker. Ik hou mijn kiezen op elkaar. Erewoord!’

‘Je mag niets tegen Donald zeggen, want die wil ik immers verrassen. En ook niet tegen je moeder en je vader. Denk je dat je dat kunt?’

‘Ik zeg tóch al nooit iets tegen mijn ouders,’ zei Rachel, ‘ze hebben helemaal geen belangstelling voor mij.’

Dat was niet helemaal waar, dat wist ze best. Maar drie jaar geleden, na de geboorte van Sue, het zusje dat Rachel nooit had gewild, was alles anders geworden. Vroeger was zij, Rachel, voor mama en papa het middelpunt van de wereld geweest. Nu draaide alles om die kwelgeest, die voortdurend in de gaten moest worden gehouden.

‘En je beste vriendin? Zul je haar ook niets vertellen?’

‘Nee. Ik zweer het!’

‘Goed, ik geloof je. Luister, we ontmoeten elkaar zondag over drie weken, niet ver van mijn huis. We rijden naar mijn woning, en jij helpt me om de spullen in mijn auto te laden. Woon je in King’s Lynn?’

‘Ja. Hier in Gaywood.’

‘Oké. Dan ken je vast en zeker Chapman’s Close?’

Die kende ze. Een nieuwbouwwijk met lage flats die nog in aanbouw waren. Chapman’s Close eindigde in een landweg. Een vrij verlaten buurt. Rachel en Julia fietsten er vaak rond.

‘Ik weet waar het is,’ zei ze.

‘Zondag over drie weken? Om kwart over elf?’

‘Ja. Ik zal er beslist zijn!’

‘Alleen?’

‘Natuurlijk. U kunt écht van me op aan!’

‘Dat weet ik,’ zei hij en hij glimlachte haar vriendelijk toe. ‘Je bent een grote, verstandige meid.’

Ze nam afscheid van hem en liep verder in de richting van het parochiehuis. Haar hart zwol van trots.

Een grote, verstandige meid.

Nog drie lange weken. Ze kon haast niet wachten.